

THA THỨ CHO .. NGƯỜI ĐÃ CHẾT

Bà Maria Agatha Simma (1915-2004) chào đời tại Sonntag, nước Áo, trong một gia đình Công Giáo nghèo thật nghèo. Thân phụ là ông Giuseppe Antonio Simma. Thân mẫu là bà Aloisia Riderer. Maria Agatha là con thứ hai trong số 8 người con. Vì gia cảnh quá nghèo, tất cả các anh chị em của Maria Agatha đều phải làm việc ngay từ khi tuổi còn thơ. Con trai thì làm thuê làm mướn, con gái thì làm đầy tớ giữ trẻ cho các gia đình giàu.

Từ lúc còn nhỏ tuổi, Maria Agatha đã tỏ ra đạo đức, chuyên cần theo học các buổi dạy giáo lý trong giáo xứ. Cô bé cũng có lòng đặc biệt thương xót các Linh Hồn nơi Lửa Luyện Ngục. Maria Agatha thường cầu nguyện và hy sinh hãm mình, lãnh nhận các ân xá cho các Linh Hồn. Tâm tình yêu mến giúp đỡ các Đẳng Linh Hồn, một phần lớn Maria Agatha nhận lãnh từ hiền mẫu. Bà Aloisia thường nói với các con:

- Khi các con muốn xin một điều gì quan trọng, các con hãy nhờ các Linh Hồn nơi Luyện Ngục cầu xin dùm các con. Chắc chắn các con sẽ nhận

được điều các con cầu xin!

Lớn lên, Maria Agatha ước ao dâng mình cho Chúa trong tu viện. Cô thử vào dòng ba lần, nhưng cả ba lần đều thất bại. Cuối cùng cô phải từ bỏ ý định, một phần vì gia cảnh quá nghèo, phần khác vì sức khỏe quá yếu kém.

Từ đó, dù phải sống giữa đời, nhưng Maria Agatha quyết định giữ mình đồng trinh vì lòng yêu mến Đức Mẹ MARIA và vì lòng thương xót các Linh Hồn nơi Lửa Luyện Ngục. Maria Agatha giúp đỡ các linh hồn bằng nhiều cách:

- Cầu nguyện, hy sinh đền tạ và cố võ cầu nguyện cho các Linh Hồn.

Có lẽ chính vì các việc làm lành thánh này mà THIÊN CHÚA đã chọn bà Maria Agatha làm vị tông đồ giúp đỡ các Linh Hồn. Chúa cho phép các Linh Hồn nơi Luyện Hình hiện về với bà để xin bà cầu nguyện hoặc làm việc đền bù phạt tạ thay cho các ngài.

Tuy nhiên, chứng từ sau đây của bà Maria Agatha Simma mang một tính chất đặc thù. Đó là việc tha thứ cho những người đã qua đời. Nói cách khác, phải tha thứ cho các Linh Hồn nơi Lửa Luyện Ngục.

Một ngày, một bác nông dân đến gặp tôi và than thở:

- Tôi đang xây một chuồng cho súc vật. Khi xây được bức tường bên này lên tới một chiều cao nào đó, thì bức tường bên kia bỗng sụp xuống. Chúng tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng địa thế mà không tìm ra nguyên nhân. Hẳn là có một bàn tay vô hình nào đó quấy phá chúng tôi! Vậy tôi phải làm gì bây giờ???

Tôi hỏi lại bác: - Có lẽ có một người quá cố nào đó, có điều gì bất bình với bác và vẫn còn nuôi mối hận thù với bác chăng?

Nghe tôi nói thế, ông liền kêu lên: - Phải rồi! Đúng thế! Tôi cũng ngờ ngợ như bà vậy. Đích thị là ông ấy rồi! Giờ này đã nằm sâu trong lòng đất, mà ông ta vẫn không để cho tôi yên!

Tôi ôn tồn nói với bác nông dân:

- Hẳn là, ông ta chỉ muốn xin bác một điều: Hãy tha thứ cho ông ta. Chỉ có vậy thôi!

Nghe tôi nói thế, bác nông dân quắc-mắt nhìn tôi, giọng thét ra lửa:

- Bà bảo sao? Tôi phải tha thứ cho ông ấy à? Tha thứ cho tất cả những điều khốn khổ ông ta gây ra cho tôi ư? Tha thứ để ông ta được bay thẳng về trời sao? Không! Không! Ngàn lần không! Giờ thì ông ấy phải ráng mà đền tội mình!

Tôi trấn an bác nông dân:

- Không dễ dãi gì mà ông ấy bay thẳng về trời ngay đâu! Ông ấy phải đền bù tất cả những lầm lỗi và mọi thiệt hại ông ấy gây ra cho bác. Nhưng, nhưng, nếu bác thật lòng tha thứ cho ông ta, ông ta sẽ chấp nhận hình khổ cách dễ dàng hơn. Vả lại, bao lâu bác chưa tha thứ cho ông ta, thì ông ta cũng sẽ không để yên cho bác làm ăn đâu!

Dầu tôi lý luận cách nào, vẫn không làm cho bác nông dân nguôi cơn giận. Sau cùng, tôi nói:

- Thế tại sao hàng ngày bác lại đọc kinh Lạy Cha, trong đó có câu: "Xin Cha tha nợ chúng con như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con???" Đúng ra bác phải thưa với Chúa như thế này: "Đừng tha nợ cho con như con cũng không tha kẻ có nợ con!"

Bác nông dân tỏ ra tư lự .. Sau một hồi lâu, bác lúng túng thú nhận:

- Thật ra, bây giờ, tôi mới hiểu rõ ý nghĩa của lời kinh LẠY CHA tôi đọc hàng ngày!

Tôi tiếp tục thuyết phục bác nông dân. Sau cùng, thu hết can đảm, bác đồng ý tuyên bố:

- Vâng, nhân danh THIÊN CHÚA, tôi muốn tha thứ hầu THIÊN CHÚA cũng tha thứ cho tôi!

... Anh em đã nghe Luật dạy người xưa rằng: "Chớ giết người, ai giết người thì đáng bị đưa ra tòa". Còn Thầy, Thầy bảo anh em biết: Ai giận anh em mình, thì đáng bị đưa ra tòa. Ai mắng anh em mình là đồ ngốc, thì đáng bị đưa ra trước Thượng Hội Đồng. Còn ai chửi anh em mình là quân phản đạo, thì đáng bị lửa hỏa ngục thiêu đốt. Vậy, nếu khi anh sắp dâng lễ vật trước bàn thờ, mà sực nhớ có người anh em đang có chuyện bất bình với anh, thì hãy để của lễ lại đó trước bàn thờ, đi làm hòa với người anh em ấy đã, rồi trở lại dâng lễ vật của mình. Anh hãy mau mau dàn xếp với đối phương, khi còn đang trên đường đi với người ấy tới cửa công, kẻo người ấy nộp anh cho quan tòa, quan tòa lại giao anh cho thuộc hạ, và anh sẽ bị tống ngục. Thầy bảo thật cho anh biết: anh sẽ không ra khỏi đó, trước khi trả hết đồng xu cuối cùng! (Matthêu 5,21-26). *(Maria Simma, "Les Âmes du Purgatoire m'ont dit", Editions Du Parvis, 1990, trang 58-24)*

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt